

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

รู้เรื่องของจิตตัวพยศ

ก่อนจ้งหัน

พระที่มากำนวนมาก ผมไม่ค่อยมีเวลาได้อบรมพระนะ ให้อูหมู่คูเพื่อน ดูตามตำรับตำราแล้วก็แล้วกัน ฟังเทศนะ ผมเวลานี้น้อยมาก ทั้งกำลังวังชาก็ไม่พอ หมุนนั่นหมุนนี้ ผู้มาปฏิบัติให้สังเกตให้ดีนะ อย่าให้ได้ตำหนิตัวเองได้ ตรงไหนบกพร่องคือบกพร่องเราเอง ๆ ข้อวัตรปฏิบัติที่ออกกระจายในส่วนสามัคคีให้อูหมู่คู นั้นละบกพร่องตรงนั้นแล้วก็บกพร่องเรา ให้อูหมู่คูให้ดี ทำอะไรสติกับจิตอย่าให้พรวดจากกัน ทำงานอะไรเคลื่อนไหวไปไหน สติต้องติดแนบ ๆ นี่คือนักมีความเพียร แล้วปัญญาออกเป็นระยะ ๆ สำหรับสติติดแนบตลอดเวลา นี่คือนักภาวนา ให้อูหมู่คูกันตั้งอกตั้งใจ

อย่าไปถือใครดูใครมากกว่าถือตัวเองดูตัวเอง เพราะเรามารับผิดชอบเรา อาศัยครูอาจารย์และหมู่คูเพื่อน นั้นเป็นส่วนนอก ๆ ส่วนใหญ่ที่ท่านสอนยังงี้แล้วให้อูหมู่คูนั้นเป็นหลัก เช่นสติปัญญาความระมัดระวัง ตลอดข้อวัตรปฏิบัติอะไรอย่าให้บกพร่อง ดูให้ดีทุกอย่างนะ นี่ละเรื่องทางเดินของพระพุทธเจ้า เพื่อชนสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ เดินอย่างนี้จะไม่ใช่เดินเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ เล่อ ๆ ล่า ๆ ดูไม่ได้งั้นงั้นงั้น นั่นคือกิเลสเข้าขวางธรรม เหยียบย่ำทำลายธรรมในวัดในวาในพระในเณร ในพวกเรานี้แหละ

มันเร็วที่สุดนะกิเลส เวลานี้มีแต่กิเลสออกเพ่นพ่าน ๆ โอ้ย ผมพูดจริง ๆ นะ เปิดเสียทีเถอะน่า ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นของเลิศเลอมาขนาดไหน กระจ่างที่ใจพระพุทธเจ้า สวาททั้งหลาย จะพูดไม่ได้ยังงี้ นี่ละเรื่องธรรมเป็นอย่างนี้ เดี่ยวนี้มีแต่กิเลส นะตีต้อนอยู่ทุกแห่งทุกหน ให้อูหมู่คูทั้งหลายพิจารณาให้ดี

อะไร ๆ มีผู้เตือน อย่าไปถือทิฐิมานะเป็นอันขาดนะ มีผู้เตือนตรงไหนนั่นแลคือขุมทรัพย์ยื่นให้อูหมู่คู ๆ สมกับมาอบรมศึกษาณะ การถือถือถือถือทิฐิมานะนี่เรื่องของกิเลสทั้งมวล อย่านำมาใช้ในวงของพระ ให้สละตัวเป็นผ้าขี้ริ้ว นั่นแลจะเป็นแห่งทองขึ้นมา ในท่ามกลางแห่งการสละตัวเป็นผ้าขี้ริ้วนั่นแล คือทองธรรมชาติจะขึ้นที่ตรงนั้น เอาละที่นี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

ประมาณ ๑๐ วันที่แล้วหลวงตาอยู่กรุงเทพ ลูกภาวนาเวทนาบุปัสสนาสติปัญญา
 เวทนาเกิดขึ้นก็รู้ เวทนาขังอยู่ก็รู้ เวทนาหายไปก็รู้ ส่วนร่างกายฟังเสียงข้างนอกไม่ได้ พุด
 ไม่ได้ จำอะไรไม่ได้ เหลือแต่ลมหายใจอยู่อย่างเดียว ต่อมาอีกประมาณ ๑ ชั่วโมงจึงได้ยิน
 เสียงอะไรเป็นปรกติ

ภาวนาที่แรกกำหนดลมเธอ (กำหนดลมคะ) แล้วมันเป็นยังไงที่นี่ จิตสงบ
 ร่างกายหายกังวลไป (ใช้คะ) เหลือแต่ลมหายใจใช้ไหม (ใช้คะ) นี้เรียกว่าลมหายใจ
 ละเอียด แล้วที่นี่ยังไรต่อไปอีก (อีกชั่วโมงต่อมาประสาทรับรู้สิ่งต่างๆ ค่อยคืนมา แต่ยัง
 กระดิกตัวไม่ได้) กระดิกไม่ได้อย่าไปกระดิก อย่าไปฝืน มันเหมือนตายไปหมดนะ คือจิต
 ไม่ออกมารับผัสสะ อันนี้ก็เหมือนท่อนไม้ท่อนฟืน คือปรกติที่ร่างกายของเราเคลื่อนไหวไปมานี้
 คือความรู้ที่มันแทรกอยู่ทุกแห่ง ที่นี้พอความรู้เข้าไป ๆ อันนี้ก็เริ่มหมดความหมาย ๆ พอ
 ความรู้เข้าไปเต็มที่แล้ว ร่างกายนี้เหมือนท่อนไม้ท่อนฟืนเหมือนกันหมด

เวลาความรู้หดเข้ามาอยู่จุดกลาง ร่างกายนี้ทุกส่วนจะเป็นเหมือนท่อนไม้ท่อนฟืน
 พกหูกอะไรเหล่านี้มันจะดับไป ๆ ไปเด่นอยู่ที่ความรู้อันเดียว นอกนั้นหายไปหมด นี้
 การภาวนา ท่านทั้งหลายจำให้ตึนะ คนเราที่เคลื่อนไหวไปมานี้ คือความรู้ที่ออกจากใจมัน
 ชำนไปทุกแห่งเลย ชำนไปหมด เพราะฉะนั้นเวลาเราสัมผัสรับรู้ทันที ๆ คือความรู้มันชำน
 ออกทั่วสรรพางค์ร่างกาย ที่นี้เวลาความรู้มันหดเข้ามา ๆ เกี่ยวกับเรื่องภาวนา ความรู้นี้จะ
 หมุนเข้ามา ๆ ความรู้ข้างนอกก็ค่อยจางไป ๆ ไปเด่นอยู่ภายใน ๆ นี้เรียกว่าจิตสงบแล้ว
 อากาของความรู้ทั้งหลายนี้จะสงบเข้าไป ๆ

โห เรื่องภาวนานี้พิสดารมากนะ เอามาพูดนี้พูดเท่าที่พูดได้นะ ที่มันพูดยากหรือพูด
 ไม่ได้มันเยอะ แต่จิตไม่สงสัย เป็นอย่างนั้นละ ที่นี้เวลามันสงบอย่างนั้นแล้วเป็นยังไงที่นี่
 (ประสาทส่วนต่างๆ ไม่รับรู้อะไร) ข้างมันนะ ให้ทำเรื่อย ๆ ให้มันสงบเข้าไปเรื่อย ๆ จะเป็น
 การฝึกซ้อมตัวเองให้ชำนาญ ความละเอียดของจิตของความสงบ จะละเอียดเข้าไป
 เรื่อย ๆ แล้วเป็นยังไงต่อไป (แต่เหมือนมีอะไรมายึดทั่วร่างกายดึงไปหาหัวใจ รู้สึกเจ็บ
 มากอยู่ลึก ๆ) อันนี้คนไม่ตาย ตั้งแต่ไอ้หยองถูกไม้เรียวมันก็เจ็บ ข้างมันไม่ต้องไปกังวล
 กับมัน (มันเจ็บทั้งวันทั้งคืน เจ็บมาก ๆ)

ถ้าเจ็บมากให้เอาจิตออกมาดูทุกขเวทนา ความเจ็บมันเป็นความจริงอันหนึ่ง มันอยู่
 ในร่างกายนี้ มันเจ็บอยู่ตรงนี้ มันจะมีความเข้าใจอันหนึ่งว่า เจ็บหนังบ้าง เจ็บเส้นเอ็น
 บ้าง ความจริงเส้นไม่เจ็บ หนังไม่เจ็บ เวทนาเป็นเวทนา ความเจ็บนั้นก็ไม่มี ความหมายใน
 ตัวเองว่าเจ็บ มันต่างอันต่างจริงให้ผู้รู้เข้าไปจับ ผู้รู้ก็ถอยเข้ามาเป็นความจริงแล้วต่างอัน

ต่างไม่กระทบกัน มันจะเจ็บมากก็ให้มันเจ็บซิ (พยายามกำหนดลมหายใจแต่เวทนามีมากกว่า) ถ้าเวทนามีมากก็ให้หันจิตออกไปดูเวทนา เพราะเวทนานั้นก็เป็นอริยสังข์ เป็นความจริงอันหนึ่งเหมือนกัน ให้อู

เวลาดูเวทนา ให้อูทุกข์สมมุติว่าอยู่ตรงนี้ ให้อูถามดู มันจะเข้าใจว่าหนังเป็นทุกข์บ้าง เส้นเป็นทุกข์บ้าง ถามมันดูว่าทุกข์นี้เป็นอะไร ทั้งสามนี้ไม่รู้เรื่องของมัน จิตต่างหากไปรับทราบอยู่ในนั้น หนังเป็นหนัง หนังไม่ได้เป็นทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่หนัง หนังไม่ใช่ทุกข์ เส้นเอ็นไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่เส้นเอ็น กระแสของจิตต่างหากไปหมาย อย่างนี้เรียกว่าแยกดู มันจะละเอียดเข้าไป มันเป็นหินลับปัญญาทั้งนั้น เหล่านี้เป็นหินลับปัญญา เวลาพิจารณาไปแล้ว เหมือนหินลับปัญญา จะได้รับความแยกกายๆ แล้วถอยจิตตัวมันลงนี่เข้ามาๆ เรื่อยๆ สิ่งเหล่านั้นเขาไม่ได้หลงไม่รู้อะไรแหละ เขาเป็นเขาเป็นความจริงอันหนึ่ง แต่จิตไม่ค่อยจริงและไม่จริง หลอกตัวเองอยู่เรื่อย ๆ

เวลาพิจารณาแล้วจิตถอยเข้ามาเป็นความจริงแล้ว ที่นี้ต่างอันต่างจริง ถึงทุกข์จะมีอยู่ก็ไม่กระทบกระเทือนกัน ก็เป็นความจริงอันหนึ่งอยู่อย่างนี้ เหมือนเรามองดูกองไฟ มันก็เป็นกองไฟอยู่งั้น เราไม่ได้เป็นอะไร นี่ก็ไม่ผิด ถ้ามันเจ็บมากก็ออกไปพิจารณาอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มากให้กำหนดลมอานาปานสติลมหายใจ ให้ละเอียดเข้าไปๆ มันจะเป็นอะไรให้รู้กันหมดนั่นแหละ ใจเป็นนักรู้ มันเป็นอะไรให้รู้ตามความมันเป็นขึ้นมา ใจเป็นนักรู้ให้รู้ รู้ไปรู้มาแล้วจะมารู้ตัวเองเป็นตัวพยศ พุดง่าย ๆ สิ่งเหล่านี้เขาไม่ได้เป็นอะไร อูบายวิธีการต่าง ๆ เพื่อจะตัดจิต ปรับจิตให้เข้าสู่ความจริง จิตมันไม่ได้จริง รู้อยู่ ๆ ไม่ได้จริงนะจิต เวลาจิตจริงแล้วมันจริงหมดโลกธาตุนี้ ฟังซินะ

มีจิตดวงเดียวเท่านั้น แนะเห็นไหมละ มันไม่มีอะไรในโลกนี้ คือจิตดวงเดียวนี้ตัวพยศ นั่นละท่านเรียกว่าภาวนา คือตีตัวพยศนี้เข้ามาๆ จนกระทั่งถึงตัวจริงขนาดถึงร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว โลกนี้ว่างไปหมดเลย คือไม่มีอะไรออกไปหมาย ความรู้นี้มันก็ไม่ได้ติดอะไรทั้งนั้น มันก็ว่างของมัน โลกเลยกลายเป็นว่างไปหมด ตัวนี้หายพยศ หายพยศโดยสิ้นเชิงแล้วไม่มีโลก ท่านถึงว่า สุญญโต โลกก็ ตัวนี้ว่างเสียอย่างเดียว เขาไม่มีความหมายอะไรสิ่งเหล่านั้น ตัวนี้ยุ่งต่างหาก เข้าใจแล้วนะ (เข้าใจคะ)

เราพยายามสอนให้รู้เรื่องของจิตตัวพยศ สิ่งที่เราตื่นหาอยู่ทุกวันนี้ หามาเพื่อความ สุข ๆ นะ คือจิตนี้มันไม่เป็นสุข มันตื่น ได้มาเท่าไรมันจึงไม่มีความสุข เข้าใจไหม คือจิตไม่ยอมรับความสุขของตัวเอง เพราะยังลุ่มหลงในเรื่องทั้งหลายอยู่ มันจึงไม่ยอมรับความสุขความทุกข์ของตัวเอง ถ้ายอมรับตัวนี้มันก็ปล่อยมันเข้ามามาดู ที่นี้มันไม่ยอมรับ

มันจึงดันของมันอยู่อย่างนั้น มีแต่จิตตัน มันสนุกดูนะถ้าว่าสนุก นี่เราก็พูดไปอย่างนั้นแหละว่าสนุก มันเป็นของจริงล้วน ๆ ดูนี้ พูดให้ถึงใจ โลกเขาก็เรียกว่ามันสนุกดู คือมันไม่มีอะไรแล้วมันก็ดูได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกสิ่งทุกอย่าง คือจิตดวงเดียวนี้เท่านั้น ว่าเท่านั้นเลย

นี่ที่ว่าพุทธศาสนาสอนลงถึงจุดนี้เลย จุดนี้ตัวพศ จุดนี้ก่อทุกข์ให้โลกสงสารตลอดมาเป็นกับเป็นกลับ มีแต่จิตดวงนี้ คือมันมีตัวพศอยู่ในนั้น แทรกอยู่ในนั้น เรียกว่ากิเลสยอดของกิเลสก็คือวิชาอย่างที่พูดนั้น พออันนี้พังลงไปแล้วหมดโดยประการทั้งปวง อ้อมาอยู่จุดนี้ จึงไล่เข้ามา มันติดตรงไหน ๆ พันลงไป ๆ เหมือนกับเราจะเอาไม้ท่อนนี้แหละ มันเกาะอยู่ตรงไหน ตัดกิ่งนั้นกิ่งนี้มันก็หลุดลง ๆ ตัดตรงนั้นหลุดลงตม นั่น อันนี้จิตมันเกาะไหน ๆ ตัดตรงนั้นตัดตรงนี้ พิจารณาลงไปมันเข้าใจมันก็ปล่อยเข้ามา ๆ เข้ามาถึงกาย เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มีแต่อาการทั้งนั้น ปล่อยเข้ามา รู้เข้ามา สุดท้ายก็เข้าไปถึงอวิชาตัวไปเที่ยวยึดเขา ชัดตัวนั้นแหลกไปแล้วหมด ทีนี้เรียกว่าหมดตลอดไปเลย

ท่านว่านิพพานเที่ยง คือจิตมันเที่ยงตรงอยู่แล้ว มันไม่สูญไม่สิ้นไปไหน เป็นแต่เพียงสิ่งที่จอมปลอมมันทำให้จิตพลิกไปทางนั่นหมุนไปทางนี้เท่านั้นเอง พออันนี้พลิกหมดแล้วมันก็หมด เที่ยงตรงเลย

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเขาไม่ได้บกพร่องละนะ ทั้งโลกทั้งสงสารไม่มีอะไรบกพร่องเต็มไปหมด มันบกพร่องอยู่ที่จิตดวงเดียว มันติดมันตันมันหิวมันโหย ไม่ว่าคนมีคนจน ยศถาบรรดาศักดิ์มากน้อย มีแต่เรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายของจิตดวงนี้ที่ไปยึดทั้งนั้นนะ เขาเหล่านั้นเขาไม่ได้ยึดนะ ไม่ว่าคนมีคนจน ยศถาบรรดาศักดิ์มากน้อย มีแต่เรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายของจิตตัวนี้ที่ไปยึดทั้งนั้นนะ เขาเหล่านั้นเขาไม่ได้ยึดนะ เขาไม่มีอะไร มีจิตดวงเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงพยายามฝึกหัดจิตตัวมันคึกคะนองนี้ให้เข้ามา ๆ ความกังวลจะค่อยเบาเข้ามา ๆ ๆ จนเข้ามาหาจิตตัวกังวล ละเอียดมันก็อยู่ที่จิต ฟาดอันนี้หมดไม่มีอะไรกังวล อยู่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น เป็นอย่างนั้นนะ พวกมันเข้าใจนะ

จิตนี้เลิศเลอสุดยอดแล้วนะ เราจึงได้พยายาม ยิ่งจวนตายเท่าไรยิ่งแน่นหนัก ๆ เพราะพุทธศาสนาเท่านั้นที่สอนลงให้ถึงความพ้นทุกข์ได้จริง ๆ เลย นอกนั้นเราพูดตรง ๆ ว่าเราไม่เคยเห็น ไม่มี มีแต่เป็นนโยบายอุบายของกิเลสทั้งนั้นสอนคน แต่มาตั้งเป็นศาสนาว่าศาสนา ศาสนาแปลว่า คำสอน กิเลสสอนก็ได้ธรรมสอนก็ได้ ถ้าศาสนธรรม อ้อ คำสอนที่เป็นธรรม นั้น มันก็เป็นอย่างนั้น

เรื่องศาสนา นี้ มีพุทธเท่านั้นเคยพูดให้ฟังชัดเจนแล้ว เราไม่สงสัยในหัวใจของเราหมดโดยประการทั้งปวง ค้นดูหมดศาสนาใด ๆ เป็นยังไง ๆ เอามาดูหมด มันเป็นเรื่อง

ของกิเลสทั้งหมด ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่ศาสนาเพื่อธรรม มันศานาคำสอนเพื่อกิเลส กว้านมา เพื่อกิเลส ๆ ทั้งหมด มีที่หมื่นก็แสนก็ล้าน ๆ ศาสนาก็เป็นคำสอนของกิเลสทั้งหมด สอน สัตว์ให้ลุ่มหลงไปตาม ๆ กันหมดเลย แล้วผู้เชื่อถือปฏิบัติตามนั้นก็สั่งสมความชั่วไปที ผู้สอนว่าดีว่าถูกนะ ทางนี้ก็ทำตามด้วยความเชื่อ มันก็ผิดไปเรื่อย ๆ จึงไม่เรียกว่า สวาก ขาตธรรม สวากขาตธรรมตรงแนวเลย สอนตรงไหนถูกตรงนั้น ๆ ปฏิบัติไปเท่าไรยิ่ง ละเอียดลเอียด จนหมดทางสงสัย

นี่พูดจริง ๆ เราหมดเรื่องสงสัยพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ หมด เรียกว่าจิตอยู่ ท่ามกลาง ถ้าเป็นน้ำ น้ำหยดนี้อยู่ท่ามกลางมหาสมุทรทะเลหลวง เป็นอันเดียวกันหมด จิต ดวงนี้เป็นจิตธรรมชาติอยู่ท่ามกลางแห่งวิมุตติ ธรรมชาติด้วยกันก็เป็นธรรมชาติด้วยกัน มหาวิมุตติมหานิพพานด้วยกันหมด แล้วจะไปสงสัยพระพุทธเจ้าที่ไหน กว้างแคบมันก็อัน เดียวกันแล้ว เหมือนกันกับอันนี้แล้ว เหมือนกับหยดน้ำตกบับลงไปนี่ก็เป็นมหาสมุทร เหมือนกันหมดแล้วไปสงสัยตรงไหน จิตดวงนี้พอถึงนั้นบับเท่านี้ก็อันเดียวกันแล้วกับ คำว่ามหาวิมุตติ มหานิพพาน สงสัยกันที่ไหน พระพุทธเจ้าอุบัติมาก็พระองค์ก็คือน้ำ มหา วิมุตติมหานิพพาน ไปนับทำไมจ้ำอยู่กับหัวใจนี้แล้ว นั่นละที่ว่าเลิศเลออยู่ตรงนั้น

ไอ้ จิตนี้เวลามันพิสดาร ไอ้เรื่องทุกข์ที่มาพูดเหล่านี้เรามันเคยมาหมดแล้วนะที่มา พูดเหล่านี้ เฉพาะอย่างยิ่งที่มันเอาจริง ๆ ก็คือนั่งตลอดรุ่ง มันเป็นบางคืนนะ นั่งตลอดรุ่ง คืบไหนจิตเอายากคืนนั้นจะบอบช้ำมากทีเดียว ถ้าคืนไหนจิตธรรมดาได้ง่ายและธรรมดาง่าย นี้ วันนั้นนั่งตลอดรุ่ง ลุกแล้วไปเลยไม่เจ็บไม่ปวดที่ไหน มันขึ้นอยู่กับจิตนะ ถ้าจิตฝึก ธรรมดาอยากมันลงได้ยาก วันนั้นบอบช้ำร่างกายมากทีเดียว ลุกนี้ต้องได้จับขาตั้งออก จับขา นี้ตั้งออก มันตายหมด ตายหมดเลย ตั้งแต่ล้มมาตายหมดเลย เหลือแต่นี้ขึ้นมา เวลาเรา นั่งอยู่นี้มันเหมือนไฟนี่นะ มันท่วมท้นขึ้นมาเผาเราทั้งกายเราทั้งตัวเรา นี้ ทุกขเวทนา เปรียบเหมือนไฟมันเผาขึ้นมาเต็มตัวเราเลย แต่สำคัญที่จิตมันไม่หวั่น เอ้า อะไรจะเผาที่ ไหน ถ้ามันจะเป็นถ้าเป็นถ่านในปัจจุบันนี้ก็ให้เห็นกัน นุ่น มันไม่ได้ถอยนะ

เพราะฉะนั้นมันถึงได้ตามรู้ความจริงจนหมดเพราะจิตไม่ถอย จิตจะหาแต่ความรู้ เอาแต่ความรู้ ส่วนทุกข์มากน้อยไม่ไปเป็นกังวล มันจะเป็นขนาดไหน เอ้า ฟาดลงไป เวลา มันเอาเต็มที่ ทุกขเวทนาหนักมาก ๆ ในวันธรรมดาจิตยาก ๆ นะ คือมันเป็นวัน ๆ ไป ถ้าวิน ไหนจิตพอกำหนดพิจารณาติดบับ ๆ ๆ แล้วลงฝั่ง ๆ วันนั้นลุกจากที่แล้วไปเลย ทั้ง ๆ ที่ เวลาเรานั่งนานเท่ากันนะ ๑๒,๑๓ ชั่วโมงกว่าจะลุกขึ้นมา ตั้งแต่ยังไม่มืด บางวันจนสว่าง ตะวันโผล่ขึ้นมาถึงจะลุกขึ้นมา ไม่ทราบว่าจะปวดหนัก ปวดเบา มันไม่มี มีก็ให้ออกเลย คือมัน

เด็ดกันขนาดนั้น เอ้า ปวดหนักออกเลยปวดเบาออกเลย ไม่มีข้อแม้ว่าเว้นแต่ ไม่มี ตั้งแต่ เป็นเด็กมันชี้ใส่ตักแม่มันมาเท่าไร นั่น เอออันนี้มาตัดนะ แล้วโตขึ้นมาขนาดนี้ชี้ใส่ผ้าสบง จีวรเจ้าของแล้วไปชักไม้ได้ไปฆ่าทิ้งเสีย นักศาสนาพระประเภทนี้ อย่าให้อยู่หนักศาสนา นั้น จะว่ายังไง ที่น้ำมันก็ไม่มี ไม่เคยมีนะปวดหนักก็ไม่เคยมีปวดเบาก็ไม่เคยมี มีก็เอาจริง ถ้างลได้ขนาดนั้นแล้วยังไงก็ไม่มียอ แต่ไม่เคยมี

นี่เวลาทุกข์มากในร่างกาย ทุกข์เป็นประหนึ่งว่าเป็นไฟหมดเลยหมดทั้งตัว จน เหมือนกับว่ามองดูตัวไม่เห็น เห็นแต่ไฟท่วมท้นหมดร่างกาย ไฟคือทุกข์ แต่จิตอยู่ใน ท่ามกลางมันไม่ลอยอยู่ข้างใน มันหมุนตัว ๆ ทุกข์มากเท่าไรมันยิ่งแยกธาตุแยกชั้นธั แยก ความทุกข์ความสุข แยกอาการต่าง ๆ อันไหนเป็นทุกข์อันไหนเป็นสุขแยกหากัน ทุกข์มาก เท่าไรเราจะนอนหรืออยู่เฉย ๆ ทนเฉย ๆ ไม่ถูกนะ ทนเฉย ๆ ทนสู้เฉย ๆ ไม่ถูก ต้องทน ด้วยสติปัญญาหมุนตัวตลอด นั่นละที่น้ำมันก็มารู้ ที่นี้เวลามันรู้แล้วมันเป็นโลกใหม่ขึ้นมา นะ ที่มันเป็นไฟนั้นดับพริบหมดเลย มีหน้าซ้ำร่างกายพริบไปพร้อมกันเลย เหลือแต่ ธรรมชาติมันสว่างจ้าทั้ง ๆ ที่อวิชชายังมีอยู่นะ มันก็สว่างจ้าของมันเต็มภูมิของมัน นั่น ของ ตีมีอยู่ ที่นี้มันจะเป็นยังงใจวันหลัง เอ้าเป็น มันจับหลักฐานพยานได้แล้ว นี่ละมันก็ยิ่ง แข็งแกร่ง

ที่นี้เวลามันฝึกได้แล้วก็อย่างที่ว่านี้แหละ มันหมดอะไรที่จะฝึก อย่างทุกวันนี้เราพูด จริง ๆ เราไม่ได้ฝึกอะไรเลย ไม่มีที่จะฝึก ก็เลสตัวเดียวตั้งแต่ขณะนั้นแล้วจนกระทั่งปานนี้ ไม่เคยเห็นมันติดดินให้สะดุดใจ เอ้ ก็เลสนี้กว่ามันจะเสื่อไปตั้งแต่วันนั้นแล้วมันยังมาโผล่ อยู่เหอ ไม่เคยมี แล้วก็พร้อมกับที่ว่ามันตัดสินใจขาดสะบั้นไปแล้วในขณะนั้น จะเอาขณะ ไหนมาทำลายมันละ มันก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ก็เป็นอย่างนี้อยู่แล้วอยู่อย่างนั้น เป็น ปัจจุบัน ว่าปัจจุบันมันก็ไม่ถูก คือไม่มีอะไรจะชัดยิ่งกว่าหมดเรื่องว้างนั้นเถอะ ว่าหมดเรื่อง ชัดเจน จากนั้นมามันก็ไม่ทำอะไร พูดจริงๆ เราอยู่กับโลกเราก็อยู่ด้วยธาตุด้วยชั้นธั ธาตุ ชั้นนี้ก็เป็นโลก ทุกสิ่งทุกอย่างแยกชิ แยกความรู้ันนี้ ความรู้กับธาตุกับชั้นธัอยู่ด้วยกันเป็น ยังงใจ ความรู้ธรรมชาติที่เป็นวิมุติล้วน ๆ เป็นยังงใจ มันไม่ได้เป็นอันเดียวกันนะ ความรู้ใน ธาตุในชั้นธัมันก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ แต่เรา ๆ ท่าน ๆ มันมีจิตที่มายึดอยู่ คือจิตที่ไม่หลุด พ้นจากกิเลสมันก็ยึดของมันเรื่องชั้นธั เรื่องชั้นธักับจิตเลยเป็นอันเดียวกัน

ที่นี้เวลาจิตผ่านไปหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว ความรู้นี้ก็อยู่ในชั้นธันี้แหละ แต่มันอยู่ เฉพาะชั้นธัเท่านั้น ไม่นอกเหนือจากนี้ ไม่กำเริบ เอ้า ถ้าวินตีในสิ่งนี้ก็พอจับได้ว่าวินตีใน สิ่งนี้ มันก็ดับของมัน มันไม่กำเริบ ไม่นินตีในสิ่งนี้มันก็ไม่กำเริบ รักสิ่งนี้ไม่รักสิ่งนี้มันก็พอ

จับได้ ๆ เข้าใจไหมละ นี่เรียกว่าความรู้ที่อยู่ในวงชั้น มันเป็นของมันอย่างนี้ ความเจ็บปวด แสบร้อนอะไรมันมีเหมือนกันรับทราบเหมือนกัน แต่มันไม่เลยจากวงชั้นไป เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าหรือสาวกที่ว่าต่างจากเราจึงแยกได้ที่ว่า คืออันนี้มันก็เป็นอย่างชั้นของมันนี่ ละ ส่วนที่พระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ กับปุถุชนเราที่เหมือนกันอยู่นั้นก็คือว่า หัวเราะหนึ่ง แล้วก็สะดุดต้นไม้ที่จะหกล้มหนึ่ง ช่วยตัวเองนี้เท่ากันเหมือนกัน ถ้าไม่สะดุดไม่ยอมล้ม ไม่ยอมให้ล้มง่าย ๆ ช่วยจนสะดุด อันนี้เป็นสัญชาติญาณ

แต่จิตของท่านเป็นอีกอย่างหนึ่งนะ ไม่มายึดมาถือมาแสดงร้อนวูบ ๆ วาบ ๆ ตก ออกตกใจเหมือนเราทั้งหลาย ต่างกันตรงนี้ แต่เรื่องช่วยตัวเองเหมือนกัน ที่นี้ความรู้ของ ชั้นนี้ก็มันเป็นแบบนี้ อยู่ในวงชั้นนี้เป็นความรู้ของชั้น มีอะไร ๆ จะอยู่ในวงชั้นนี้จะไม่เลย บังคับให้เลยก็ไม่เลย เรียกว่าความรู้ในวงชั้น ความรู้ที่อยู่กับวงชั้นปฏิบัติต่อกันนี้ เพราะรู้ที่นอกจากวงชั้นที่เป็นวิมุตติพระนิพพานแล้วไม่ใช่อันนี้ นั่น มันต่างกันอย่างนั้น เราจะไปจับมาใส่อันเดียวกันไม่ได้ละ อันนี้มันจะดับลงไปเมื่อชั้นดับ ทุกอย่างดับวูบ เช่น ตาย นั่นละที่นี้ความรู้นี้ก็พริบเข้าหมด เข้าสู่สภาพเดิมของตนหมดโดยสิ้นเชิง ท่านว่า อนุ ปาทิเสสนิพพาน ดิตเลย สอุปาทิเสสนิพพาน คือความรู้เจอกับชั้น มันยังเจอกับชั้นกับ สมมุติอยู่ก็เรียก สอุปาทิเสส อนุปาทิเสส หมดโดยสิ้นเชิง พากันเข้าใจ

เรื่องอะไร ๆ มันเหมือนกันหมดแหละ แต่มันอยู่ในวงชั้นนี้เท่านั้น ไม่นอกจากนี้ ไป บังคับให้นอกก็ไม่นอก คือมันเป็นหลักธรรมชาติ เป็นอฐานะคนละอย่าง คือจิตดวงนั้น จะมาชิมชาก็ไม่ใช่ฐานะ ผู้นี้จะไปชิมชาบอย่างนั้นก็ไม่ใช่ฐานะ เรียกว่า อฐานะด้วยกันทั้งสองฝ่าย เรื่องชั้นจึงเป็นความกังวลถ้าพูดตามสมมุตินะ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านจะ รับภาระอยู่แต่เรื่องชั้น เวลาท่านครองชั้นอยู่นะ พาอยู่ พากิน พาขับ พาถ่าย พาหลับ พา นอน มีแต่ชั้นเคลื่อนตัวเองตลอดเวลา กวนตลอด ธรรมชาตินั้นจะมีอะไร ไม่มี นั่น พอ อันนี้ดับพริบหมดโดยสิ้นเชิง แน่ะ ท่านจึงมีอยู่กับอันนี้เท่านั้น จะว่าท่านเป็นทุกข์กับอันนี้ก็ ไม่ใช่มันพุดยากนะ

จิตดวงนี้ละ ตัวมันติดมันดินพาโลกสงสาร เอ้า พุดให้เต็มย่นเลย เรามองไปที่ไหน มีอะไรบกพร่อง ไม่มีนะ สมบูรณ์แบบทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่อง แต่จิตดวงนี้ตัว บกพร่อง ตัวเดียวเท่านั้นทำให้ยุ่งหมด ยุ่งด้วยกันทุกชั้นทุกภูมิทุกฐานะของคนไม่มีอะไร ผิดแปลกจากกัน ก็คือคนที่มิกิเลสบีบบังคับอยู่ที่หัวใจจะเป็นคนประเภทใด สิ่งนั้นมีอันนั้น ตีอันนี้ตี ตัวหัวใจที่กิเลสบีบบังคับอยู่นี้มันไม่ตี นี่เข้าใจไหม ตัวนี้ตัวเดือดร้อน ไม่ว่าชั้นใด ๆ เดือดร้อนเหมือนกันหมด ตัวนี้พาให้เดือดร้อน เรามองดูสัตว์โลก เราจะไปมองดูชาติชั้น

วรรณะมองไม่ได้นะ ต้องเอาธรรมมอง ธรรมมองจะมองดูตามความจริง ธรรมกับกิเลสมันก็จ้อกันเลย ธรรมมองก็มองดูกิเลสที่มันเป็นภัยต่อสัตว์ มันก็เห็นตรงนั้นซิ

นี่ละจึงต้องปรับตัวนี้ให้ดี อะไรมีไม่มีให้เข้าใจกัน อย่าไปตีกับเขาจนเกินไป ให้ปรับตัวให้ดี มีมาก็รู้ว่าดี ได้มากก็รู้ว่าได้ ได้มากได้น้อยรู้ไว้ เสียไปมากน้อยให้รู้ว่าเสีย ตัวนี้อย่าลืมตัวให้ปรับตัวนี้อยู่เสมอ สิ่งเหล่านั้นจะได้มาเสียไปก็ไม่ค่อยเกิดทุกข์มากนักละ เพราะตัวนี้ปรับตัวอยู่เสมอไม่ให้หลงไปตาม แล้วต่อมายิ่งตัวนี้รอบด้วยแล้วไม่มีทุกข์หมด มันอยู่ที่ตัวนี้ตัวเดียว เป็นตัวบังคับจิต จึงไม่มีชาติชั้นวรรณะ ว่าคนนี่ชาติชั้นวรรณะนี้แล้วจะไม่มีทุกข์ ไม่มี เป็นทุกข์แบบเดียวกันหมดเลย คือ กิเลสเหนือหมด เหยียบไว้ตลอดเวลา เอาละที่นี้เทศน์พอ ไปภาวนานะ

โยม มีอีกหน่อยครับผม

หลวงตา มีอะไรอีก จะหยุดแล้วไม่หยุดยังงี้ มันเหน้อยแล้ว

โยม อินโดนีเซีย (ถามปัญหาภาวนา) เปลวเทียนมันเปลี่ยนสีไปเรื่อย ๆ

หลวงตา เปลี่ยนสีไปเรื่อย ๆ เอาเท่านั้นแหละ เปลวเทียนเปลี่ยนสีไปเรื่อย ๆ ตามันเหมือนตอลิงมันก็เปลี่ยนละซิ เดี่ยวเป็นอย่างนั้นเดี่ยวเป็นอย่างนี้ ตัวเราเหมือนตอลิงเปลี่ยนสีเรื่อย คือตามันพาเปลี่ยน ใจพาเปลี่ยนนะ เอาละเท่านั้นละไม่พูดมากเหน้อย เมื่อกวานทองคำได้ ๖๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๓๔ ดอลลาร์เท่านั้น นอกนั้นก็เหมือนเดิมขี้เกียจอ่าน

เรานี้อยากให้บรรดาประชาชนได้อบรมจิตใจตามหลักพุทธศาสนา จะได้เห็นคุณค่าของใจขึ้นไปเป็นลำดับลำดับ เวลาที่เราเห็นแต่คุณค่าของสิ่งภายนอกซึ่งมันเหยียบใจเราลงไปตลอดเวลาหาคุณค่าไม่ได้ พอพุงใจนี้ให้มีคุณค่าขึ้นมามันจะเหยียบสิ่งที่เคยกวนมันลงไป ๆ ความสุขจะค่อยมีขึ้น ๆ พวกกันจำเอานะ ให้พร

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th